

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/73/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3113209531
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3113209531.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, D. E., zastúpeného JUDr. Milanom Szöllössym, advokátom so sídlom v Košiciach, Mlynská 28, proti žalovanému: Fakultná nemocnica Trenčín, so sídlom Legionárska 28, Trenčín, IČO: 00 610 470, zastúpenému Mgr. PaedDr. Antonom Kušnírom, advokátom so sídlom v Žiline, Jána Reka 13, o náhradu škody na zdraví, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 2. marca 2023, č.k. 13C/147/2013-703, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch IV., V. a VII. **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovanému **p r i z n á v a** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zastavil konanie v časti o zaplatenie náhrady za bolesť v sume 930,20 eur s úrokom z omeškania 8,75 % ročne z tejto sumy od 10.07.2013 do zaplatenia, náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia (SSU) v sume 3.083 eur s úrokom z omeškania 8,75 % ročne z tejto sumy od 10.07.2013 do zaplatenia, zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 1.541,50 eur, náhrady za stratu na zárobku počas PN v sume 8.164,49 eur s úrokom z omeškania 8,75 % ročne z tejto sumy od 10.07.2013 do zaplatenia a náhrady liečebných nákladov v sume 873,42 eur s úrokom z omeškania 8,75 % ročne zo sumy 873,42 eur od 10.07.2013 do zaplatenia. Výrokom II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.741,35 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 3.741,35 eur od 10.07.2013 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom III. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom IV. nepriznal právo na náhradu trov konania žiadnej zo strán. Výrokom V. štátu priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov štátu v rozsahu 50 % a výrokom IV. štátu priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov štátu v rozsahu 50 %. Výrokom VII. uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť znaleckej organizácii F. Inštitút forenzných medicínskych expertíz s.r.o., so sídlom v Bratislave, Boženy Němcovej 8, IČO: 44 017 391 znalečné priznané uznesením Okresného súdu Trenčín č.k. 13C/147/2013-270 zo dňa 23.02.2018 v sume 87,90 eur a rovnakú povinnosť uložil vo výroku VIII. žalovanému.

2. Súd prvej inštancie rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 3.691,20 eur titulom bolestného, sumy 3.845 eur titulom sťaženia spoločenského uplatnenia, sumy 8.164,49 eur titulom straty na zárobku počas PN, sumy 1.091,77 eur titulom liečebných nákladov, všetko s 8,75 % ročným úrokom z omeškania od 10.07.2013 do zaplatenia, sumy 1.922,50 eur titulom zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že žalovaný mu poskytol po úraze nesprávne zdravotnú starostlivosť, a to po operácií. Vznikla mu infekcia pri operácií kolena a v dôsledku následných reoperácií došlo u neho k obmedzeniu hybnosti kolenného kĺbu ľahkého stupňa a jeho kývavosti. Súd prvej inštancie prvýkrát rozhodol rozsudkom zo dňa 16.03.2018, č.k. 13C/147/2013-295, ktorým žalobu zamietol a rozhodol o nároku na náhradu trov

konania a trov štátu. Na odvolanie žalobcu bol predmetný rozsudok uznesením Krajského súdu Trenčín zo dňa 15.08.2019, č.k. 4Co/195/2018-375 zrušený a vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V ďalšom konaní žalobca na podanej žalobe zotrval, produkoval ďalšie dôkazné návrhy. Následne, po doručení doplnku č. 1 k znaleckému posudku č. 189/2015, akceptujúc jeho závery, vzal žalobca žalobu späť v časti: náhrady za bolesť o sumu 930,20 eur s úrokom z omeškania 8,75 % ročne z tejto sumy od 10.07.2013 do zaplatenia, náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia o sumu 3.083 eur s úrokom z omeškania 8,75 % ročne z tejto sumy od 10.07.2013 do zaplatenia, zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia o sumu 1.541,50 eur, náhrady za stratu na zárobku počas PN o sumu 8.164,49 eur s úrokom z omeškania 8,75 % ročne z tejto sumy od 10.07.2013 do zaplatenia, náhrady liečebných nákladov o sumu 873,42 eur s úrokom z omeškania 8,75 % ročne z tejto sumy od 10.07.2013 do zaplatenia. S poukazom na dispozitívny úkon žalobcu, spočívajúci v čiastočnom späťvzati žaloby a vzhľadom na to, že súhlas so späťvzatím žaloby žalovaný udelil na pojednávaní dňa 29.11.2022, súd prvej inštancie konanie v tejto časti zastavil. Súd prvej inštancie po dokazovaní dospel k záveru, že najpravdepodobnejším spôsobom, akým sa infekcia dostala do ľavého kolena žalobcu, je cestou medicínskeho zákroku v rámci pooperačnej starostlivosti o žalobcu. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že žalovaným došlo k protiprávnemu konaniu, keď pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti porušil svoju právnu povinnosť zabezpečiť sterilitu prostredia, nástrojov či samotných zdravotníckych pracovníkov, ktorej dôsledkom bolo zavlečenie infekcie zlatého stafylokoka do tela žalobcu pri poskytovaní pooperačnej starostlivosti. Tieto medicínske úkony, spočívajúce v pooperačnej starostlivosti o žalobcu, neboli vykonané v súlade s ust. § 52 ods. 5 písm. b) zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia. V danom prípade ide o špeciálne upravenú prevenčnú povinnosť (vo vzťahu k všeobecnému ust. § 415 Občianskeho zákonníka), pričom ak k porušeniu povinnosti došlo na strane čo i len konkrétneho zdravotníckeho pracovníka žalovaného, potom v zmysle § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka je daná zodpovednosť žalovaného. Keďže prvý predpoklad vzniku zodpovednosti bol splnený, súd prvej inštancie následne skúmal príčinnú súvislosť so škodou na zdraví, odškodnenie ktorej je predmetom tohto sporu. Dospel pritom k záveru, že bolo dané porušenie právnej povinnosti, vznik škody (poškodenie zdravia žalobcu v podobe poškodenia ľavého kolena žalobcu), aj príčinná súvislosť medzi príčinou a následkom. Preto súd prvej inštancie konštatoval, že nárok žalobcu na náhradu škody na zdraví je daný. Zaoberal sa následne výškou bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia. Pri bolestnom súd prvej inštancie priznal žalobcovi uplatnených 2.761 eur a pri náhrade za SSU súd prvej inštancie žalobcovi priznal uplatnených 762 eur. Žalobca si uplatnil aj nárok na zvýšenie náhrady SSU o 50 % podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. z dôvodov osobitného zreteľa, pričom toto zvýšenie predstavuje 50 % zo sumy 762 eur, teda 381 eur. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca neuviedol konkrétne skutočnosti, predstavujúce dôvody hodné osobitného zreteľa, čo je základ bremena tvrdenia. Už to by bolo podľa súdu dôvodom na zamietnutie žaloby. Dodal, že ak by aj upustil od požiadavky bremena tvrdenia, beztak by dospel k záveru o nutnosti zamietnuť tento nárok, keďže žalobca nepreukázal ani invaliditou, na vzniku ktorej sa infekcia nepodieľala, dôvod pre mimoriadne zvýšenie SSU. Žalobca si taktiež uplatnil náhradu nákladov spojených s liečením následkov ľavého kolena vo výške 218,35 eur. Celkovo náklady činili 1.091,77 eur, z čoho si žalobca uplatnil 20 % titulom súvislosti s infekciou. Tento nárok považoval súd prvej inštancie za daný a preukázaný, preto v tejto časti žalobe vyhovel. Zo sumy 2.761 eur (bolestné), 762 eur (SSU) a 218,35 eur (náhrada liečebných nákladov) si žalobca uplatnil úroky z omeškania 8,75 % ročne od 10.07.2013 do zaplatenia. Aj tento nárok súd považoval za daný, a preto mu vyhovel. Pokiaľ ide o rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania, súd uviedol, že žalobca žalobou uplatnil sumu 18.714,96 eur (náhrada za bolesť 3.691,20 eur, náhrada SSU 3.845 eur, náhrada straty na zárobku počas PN 8.164,49 eur, liečebné náklady 1.091,77 eur a mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia 1.922,50 eur). Súd prvej inštancie konštatoval plný úspech žalobcu v časti o bolestné, SSU a náhradu liečebných nákladov. Základ každého z troch nárokov bol dôvodný. Výška závisela od znaleckého posudku, ktorý jednak vyčísl'oval nanovo bodové ohodnotenie bolestného a SSU a tiež určoval podiel infekcie na následkoch, čo sa odrazilo na konečnej výške týchto nárokov, ako aj na výške nároku na náhradu liečebných nákladov. Súd poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR zo dňa 08.02.2017, sp. zn. I. ÚS 56/2017 a prijal záver, že čo do nároku na bolestné, SSU a náhradu liečebných nákladov bol žalobca plne úspešný, keďže základ bol dôvodný a výška je „len“ sprevádzajúcim faktorom. Z pôvodnej žalovanej sumy v súčte tieto tri nároky činili 8.627,97 eur, žalobcovi bolo z nich priznané celkovo síce len 3.741,35 eur, ale žalobca sa považuje za úspešného v celej tejto časti žaloby. Pre potreby zrozumiteľného matematického vyčísl'enia, keďže sa na žalobcu hľadí ako na úspešného v tejto časti celkom, teda akoby bol úspešný v tejto časti vo všetkom, čo aj žaloval, za jeho úspech možno považovať z pôvodne žalovaného celku sumu 8.627,97 eur, čo je 46,10 %. Iné to podľa

názoru súdu bolo vo zvyšných dvoch nárokoch, a to v časti o náhradu straty na zárobku počas PN (v pôvodnej žalobe 8.164,49 eur) a o mimoriadne zvýšenie náhrady za SSU (v pôvodnej žalobe 1.922,50 eur). Súd uviedol, že pri náhrade straty na zárobku nebol daný ani len základ nároku, na čo žalobca vzal v tejto časti žalobu späť, a teda pre absenciu základu tohto nároku nebolo možné naň nahliadať tak, ako na určovanie úspechu pri horeuvedených častiach, kde základ nároku obstál, ale výška bola otázná, lebo závisela od znaleckého posudku. Princípy uvedené v predošlom odseku totiž platia len pre nároky s opodstatneným základom. Preto súd uviedol, že v tejto časti nemožno konštatovať ani len čiastočný úspech žalobcu. Ak žalobca v tejto časti, ktorej základ nebol daný, vzal žalobu späť, potom podľa § 256 ods.1 CSP procesne zaviniť zastavenie konania v tejto časti a úspech sa v tejto časti pričíta protistrane, teda žalovanému. Vždy platí, že kto zaviniť čiastočné zastavenie konania (tu žalobca), má ohľadne tejto časti žaloby neúspech a úspech sa z hľadiska posudzovania náhrady trov konania pričíta opačnej strane sporu - teda žalovanému. Čo sa týka mimoriadneho zvýšenia náhrady za SSU (v pôvodnej žalobe 1.922,50 eur), tu tiež podľa názoru súdu nebol nárok opodstatnený čo do základu. Súd konštatoval, že toto mimoriadne zvýšenie žalobcovi vôbec nepatrí (iné by to bolo, keby súd povedal, že mu patrí, ale nie v žalovanom rozsahu 50 %, ale nižšom, teda kedy by základ obstál a výška závisela od úvahy súdu). Keďže však základ nároku nebol daný ani tu, potom v časti, ktorú z tohto nároku žalobca zbral späť, nesie žalobca procesné zavinenie na zastavení konania, a teda úspech sa pričíta žalovanému a vo zvyšku, v ktorom bola z tohto nároku žaloba zamietnutá, je tiež úspešný žalovaný. Zhrnúc uvedené, žalovaný bol úspešný v celej tejto časti (teda 8.164,49 eur + 1.922,50 eur), čo z pôvodne žalovanej sumy predstavuje sumu 10.086,99 eur, t. j. 53,90 %. Z uvedeného je podľa súdu zrejmé, že úspech oboch strán je približne rovnaký (žalobca 46,10 % a žalovaný 53,90 %). Potom každý z nich má úspech len čiastočný, a teda platí podľa § 255 ods. 2 CSP, že ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Keďže pomer úspechu a neúspechu strán je približne rovnaký - blízky k 50 %, súd rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že štát je v časti konania, v ktorej sa rozhoduje o nároku a výške jeho trov, tiež stranou konania a má nárok na náhradu trov konania, ktoré počas konania vyplatil z vlastných prostriedkov z dôvodu, že tieto neboli kryté preddávkami strán. V konaní vznikli trovy platené z rozpočtových prostriedkov Okresného súdu Trenčín, a to titulom znaleckého, ktoré bolo v sume 905,18 eur vyplatené z rozpočtových prostriedkov na základe uznesenia zo dňa 19.11.2015, č.k. 13C/147/2013-217. Pri rozhodovaní o náhrade trov štátu súd prvej inštancie vychádzal zo zásad použitých pri rozhodovaní o náhrade trov konania medzi stranami, ktorých úspech v spore bol približne rovnaký. Preto s poukazom na ust. § 255 ods. 2 CSP priznal štátu voči žalobcovi aj voči žalovanému nárok na náhradu trov štátu, proti každému po polovici s tým, že o ich výške rozhodne súdny úradník samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP. Okrem toho bolo zistené, že v konaní ostal neuspokojený nárok znaleckej organizácie forensic.sk na znalečné za účasť a vypočutie znalca, ktorý v sume 175,80 eur bol priznaný uznesením súdu zo dňa 23.02.2018, č.k. 13C/147/2013-270. Jeho výška tak už bola uvedeným uznesením právoplatne určená, avšak bez uloženia povinnosti, kto a koľko je z tejto sumy povinný platiť. Každá zo strán sa musí podieľať na jeho úhrade v rozsahu svojho neúspechu, a teda keďže úspech/ neúspech oboch strán bol približne rovnaký, každá zo strán sa bude na jeho uspokojení podieľať 50 %-tami. Preto súd zaviazal žalobcu aj žalovaného na zaplatenie tejto (už skôr uznesením priznanej sumy), a to každého po polovici, teda po 87,90 eur.

3. Proti výrokom IV., V. a VII. o náhrade trov konania podal v zákonnej lehote prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie žalobca. Žiadal priznať plnú náhradu trov konania, ďalej aby trovy konania, ako aj znalečné vo výške 87,90 eur niesol žalovaný. Zároveň žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že rozhodnutie súdu o náhrade trov konania nepovažuje za vecne nesprávne. Konštatoval, že súd v rozhodnutí správne poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR zo dňa 08.02.2017, podľa ktorého ani nová právna úprava podľa CSP nevyklučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov konania v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, a to z hľadiska výsledku v zásade zhodne, ako podľa dovtedajšej úpravy v § 142 ods. 3 O.s.p. Súd však túto zásadu podľa jeho názoru nezohľadnil pri uplatnení nároku na náhradu liečebných nákladov a na zvýšenie náhrady za SSU. Zdôraznil, že pri náhrade liečebných nákladov je potrebné vnímať to, že si ako bdely strážca svojich práv uplatnil žalobou všetky do úvahy prichádzajúce nároky na náhradu škody na zdraví, ktoré pripadali do úvahy v súvislosti s infekciou počas hospitalizácie u žalovaného. Nemal odborné medicínske znalosti na to, aby určil presný rozsah náhrady škody, ktorá zodpovedá podielu infekcie na poškodení jeho zdravia. Tento podiel bol zistený až zo záveru znaleckého posudku podaného dokonca opakovane v konaní. Že išlo o otázku

mimoriadne odborne náročnú svedčí to, že aj znalci dospeli k relevantným záverom až po opakovanom skúmaní. Platí to aj ohľadne otázky predĺženia liečby a jeho práceneschopnosti z dôvodu infekcie. Nevedel odborne posúdiť, či infekcia počas hospitalizácie u žalovaného jeho liečbu predĺžila alebo nie. Hneď ako znalci v podanom znaleckom posudku konštatovali, že dĺžka liečby, a teda aj dĺžka práceneschopnosti nebola infekciou predĺžená, zodpovedne zobrať v tejto časti žalobu späť. Aj v tomto čiastkovom nároku ako súčasť celkovej výšky náhrady škody na zdraví mal teda súd prvej inštancie prihliadnuť na to, že výška tohto nároku závisela od znaleckého skúmania v znaleckom posudku, čo jednoznačne zodpovedá skutočnosti, resp. mal v prípade tohto čiastkového nároku hodnotiť vyššie uvedené okolnosti ako okolnosti hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP. Ďalej uviedol, že obdobné princípy podľa neho platia aj v prípade nároku na zvýšenie náhrady za SSU, tentokrát z dôvodu, že priznanie tohto nároku záviselo od úvahy súdu. Upozornil na povahu tohto nároku, ktorý súd môže, ale aj nemusí priznať. Rozhodnutie súdu tak tento nárok konštituuje, nie deklaruje. Domáhal sa tak posúdenia, či jeho prípad spadá pod prípad hodný osobitného zreteľa, prípadne v akom rozsahu. Posúdenie tak nároku, ako aj výšky záviselo od úvahy súdu. Preto nemal byť označený za neúspešnú stranu v spore, eventuálne mal súd prvej inštancie tieto okolnosti posúdiť ako dôvody hodné osobitného zreteľa a aplikovať pri tomto čiastkovom nároku § 257 CSP.

4. K podanému odvolaniu podal prostredníctvom právneho zástupcu písomné vyjadrenie žalovaný. Uviedol, že súd síce vychádza pri priznaní trov konania, ktoré napáda žalobca, z nesprávnych právnych záverov (z premisy – 20 % podielu infekcie na zistených následkoch), avšak takto nesprávnu premisu podielu zavinenia už následne aplikuje správne, čo dostatočne procesne a logicky odôvodňuje v čl. 66 až 70 rozsudku. Odvolanie žalobcu nereflektuje pomer jeho neúspechu k úspechu, ktorý je súdom zdôvodnený v čl. 67 odôvodnenia, preto jeho odvolanie proti napadnutým výrokom nepovažuje za dôvodné. Žiadal preto odvolací súd, aby rozhodnutie v napadnutej časti potvrdil ako vecne správne.

5. V replike žalobca argumentačne odkázal na svoje odvolanie. Rovnako tak postupoval žalovaný v duplike.

6. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch IV., V. a VII. o trovách konania je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť ako vecne správny.

7. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. až III., VI. a VIII. odvolaním napadnutý nebol, preto je v týchto častiach právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý (§ 367 ods. 2 CSP).

8. Žalobca namietal rozhodnutie o náhrade trov konania. Jednak tvrdil, že súd prvej inštancie nesprávne rozhodol o jeho procesnom zavinení na späťvzatí žaloby v časti uplatneného nároku na náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti. Ďalej tvrdil, že súd nesprávne rozhodol aj o tom, že je dôvodné, aby znášal náhradu trov konania v časti uplatneného mimoriadneho zvýšenia náhrady za SSU. Vzhľadom na to nebolo podľa jeho názoru rozhodnuté vecne správne ani o náhrade trov konania štátu. Túto argumentáciu nepovažuje odvolací súd za správnu.

9. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

10. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada trov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zavinil. Náhrada týchto trov sa prisudzuje bez ohľadu na meritórny výsledok sporu. Zavinenie však nie je možné interpretovať v doslovnom jazykovom zmysle, ale vo vzťahu k príčinnej súvislosti, v ktorom príčinou je správanie sa strany sporu, teda aj jej prejav vôle, spočívajúci napr. v späťvzatí žaloby a dôsledkom je vznik trov protistrany. Pokiaľ jedna procesná strana zaviní, že konanie muselo byť zastavené, pričom vo veci nemôže byť meritórne rozhodnuté, a tým zistené, či bola žaloba podaná dôvodne, vzniká jej zásadne povinnosť nahradiť druhej procesnej strane trovy konania. Ďalej je nutné uviesť, že platí, že ak pre správanie žalovaného žalobca vzal žalobu, ktorá bola podaná dôvodne, späť, je žalovaný povinný nahradiť trovy konania, pretože nesporne zavinil zastavenie konania.

11. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

12. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Znamená to, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon bližšie nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax. To však neznamená, že tým vytvára priestor na nekontrolovanú voľnú úvahu súdu. V zmysle ustálenej judikatúry (napr. uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2MCdo 17/2009, sp. zn. 5Cdo 67/2010, sp. zn. 3MCdo 46/2012) nemožno § 257 CSP považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradit' trovy konania výnimočne prihliadať. Nakoniec treba zdôrazniť, že moderovať možno aj trovy zastaveného konania (nález Ústavného súdu SR zo dňa 18.07.2018, sp. zn. I. ÚS 153/2018).

13. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo k určitej procesnej situácii. Tento dôvod je teda daný charakterom tohto konania (konanie o určenie otcovstva, ak maloletý žalobca nemal úspech) alebo charakterom procesnej situácie (napr. zmena zákonnej úpravy, ak žalovaný ako laik, v konaní o určenie právneho vzťahu, nemohol posúdiť zdravotný stav scudziteľa so zreteľom na jeho spôsobilosť na právne úkony). Dôvody hodné osobitného zreteľa sa môžu týkať sociálnej situácie účastníkov. V takomto prípade je potrebné pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch (všetkých) účastníkov, teda nielen toho, koho by postihovala povinnosť nahradit' trovy, ale aj toho, ktorého majetková sféra by bola použitím výnimočného ustanovenia dotknutá. Do úvahy treba brať tiež také okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku a prihliadnuť i na postoj účastníkov v konaní. Z uvedeného výkladu § 257 CSP vyplýva, že pri aplikácii tohto zákonného ustanovenia možno prihliadať i na okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku na súde. Nie každú okolnosť, ktorá by aj bola príčinou vzniku sporu, však možno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý by inak úspešnému účastníkovi konania súd náhradu trov konania nepriznal (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.02.2009, sp. zn. 4 MCdo 2/2008).

14. Čo sa týka nároku žalobcu na náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti, v tomto prípade súd prvej inštancie správne aplikoval ust. § 256 ods. 1 CSP a konštatoval procesné zavinenie žalobcu na zastavení konania v tejto časti, nakoľko žalobca tento žalobou uplatnený nárok zobral späť v priebehu konania.

15. Nemožno sa pritom stotožniť s názorom žalobcu, že súd prvej inštancie v tomto prípade nenasledoval závery nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 08.02.2017, sp. zn. I. ÚS 56/2017, odkazujúce na osobitný režim posudzovania úspechu v konaní pri náhrade trov konania, ak výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu. V tomto prípade výška plnenia nezávisela od znaleckého posudku. Od znaleckých záverov závisel samotný nárok žalobcu na náhradu za stratu na zárobku, pričom tieto závery si mohol žalobca obstarat' už pred iniciovaním tohto konania a následne zodpovedne uvážiť, či môže v konaní uspieť. Ak zvolil postup opačný, teda spočívajúci najskôr v uplatnení tohto nároku a z výsledkov znaleckého dokazovania uvážil, že nemá šancu v tomto nároku uspieť a zobral žalobu späť, nepostupoval správne a tento postup žalobcu nemožno následne hodnotiť ako dôvod hodný osobitného zreteľa pre aplikáciu ust. § 257 CSP.

16. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na mimoriadne zvýšenie náhrady za SSU, súd správne konštatoval, že z dôvodu zamietnutia žaloby patrí v tejto časti nárok na náhradu trov konania žalovanému. Súd prvej inštancie správne uviedol, že žalobca nepreukázal základ tohto nároku z dôvodu, že neuniesol bremeno tvrdenia, a tým aj dôkazné bremeno, že existujú dôvody hodné osobitného zreteľa na mimoriadne zvýšenie náhrady za SSU. Odvolací súd nepovažuje za právne významné tvrdenie žalobcu v odvolaní, že sa domáhal posúdenia, či jeho prípad je prípadom hodným osobitného zreteľa na mimoriadne zvýšenie náhrady za SSU. Súd totiž bez označenie rozhodujúcich skutočností a bez ich podopretia relevantnými dôkazmi nemôže sám iniciatívne zisťovať, či existujú na strane žalobcu dôvody hodné

osobitného zreteľa na mimoriadne zvýšenie náhrady za SSU. Ani poukaz žalobcu na právnu normu ohľadom mimoriadneho zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenie uvedené nenarúša. Ide totiž o sporové konanie, v ktorom žalobca musí uniesť bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno na to, aby bol v spore úspešný. Ako to správne podotkol aj súd prvej inštancie, v tomto prípade nebolo možné nasledovať závery Ústavného súdu SR zo dňa 08.02.2017, sp. zn. I. ÚS 56/2017, nakoľko žalobca nebol úspešný ani len v základe tohto žalobou uplatneného nároku. Absencia splnenia si povinnosti tvrdenia a následne aj dôkazného bremena žalobcom nemôže napokon viesť ani k aplikácii § 257 CSP, ako to žalobca v odvolaní žiadal.

17. Vzhľadom na uvedené je potrebné konštatovať, že súd prvej inštancie rozhodol o náhrade trov konania vecne správne. Následne súd prvej inštancie správne rozdelil rovným dielom náhradu trov štátu a i znalečné za výsluch znalca, a to podľa úspechu strán sporu, ktorý bol v tomto prípade približne rovnaký.

18. Z týchto dôvodov odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch IV., V. a VII. ako vecne správny.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % proti žalobcovi, nakoľko bol v odvolacom konaní plne úspešný. O výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).